

21

de concepții
greșite despre
calvinism

*Samuel E.
Waldron*

21 de concepții greșite despre calvinism

21

DE CONCEPTII GREȘITE

despre

CALVINISM

Samuel E. Waldron

21 DE CONCEPȚII GREȘITE DESPRE CALVINISM

Samuel E. Waldron

Copyright © 2017, 2022 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original de Central Baptist Theological Seminary, într-o serie de articole intitulate *21 Misunderstandings about Calvinism*.

Traducerea în limba română: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: Ninel Lazăr

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„*Să nu furi*” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Introducere 9

Capitolul 1. Concepții greșite despre depravarea totală 15

Capitolul 2. Concepții greșite despre alegerea necondiționată 23

Capitolul 3. Concepții greșite despre ispășirea limitată 35

Capitolul 4. Concepții greșite despre harul irezistibil 39

Capitolul 5. Concepții greșite despre păstrarea și perseverența sfinților 41

Despre autor 45

INTRODUCERE

Am avut recent privilegiul de a predica la conferința intitulată Reformation Preaching 2015. Cu această ocazie, mi s-a alocat un subiect delicios, dar, într-un fel, dificil: *concepții greșite despre gândirea reformată*. După ce am reflectat o vreme la acest subiect și m-am sfătuit cu alte persoane, mi-am intitulat mesajul astfel: *21 de concepții greșite despre calvinism*.

Sunt puține lucruri în afara întunecimii native și a mândriei inimii omului care să constituie un pericol mai mare pentru doctrinele harului decât concepțiile greșite, dar larg răspândite, despre aceste doctrine și implicațiile lor. Cea mai bună soluție constă în studierea tradiției reformate și a afirmațiilor ei clare despre ce anume ne învață sau nu ne învață Biblia legat de doctrinele harului.

Înainte de a intra în detaliu în acest important subiect, am oferit în decursul conferinței patru aspecte introductive.

Sursele acestor concepții greșite

Cred că se pot deosebi trei surse care stau la baza concepțiilor greșite despre calvinism.

Prima este *reprezentarea greșită făcută de arminieni*. Este neîndoielnic că atât în zilele noastre, cât și în istoria Bisericii, arminienii au prezentat constant doctrinele harului într-o modalitate greșită. Chiar dacă aceste reprezentări greșite li s-au părut implicații necesare ale vederilor pe care oponenții calviști le aveau, ei și-au susținut punctele de vedere în multe cazuri în ciuda explicațiilor clare oferite de reformați. Ar fi incorect ca oricine să își acuze oponenții că susțin puncte de vedere pe care aceștia le-ar respinge, chiar dacă ele par să fie consecințele logice ale gândirii lor. Este corect să arăți că gândirea cuiva ar conduce la astfel de implicații, dar nu este la fel de corect să afirmi că acea persoană ar susține sau crede implicațiile, devreme ce le respinge în mod explicit.

A doua cauză constă dintr-o *reacție imatură*. Această sursă a multor concepții greșite privind doctrinele harului provine din reacția disproporționată a unor calviști imaturi. În viziunea lor proaspăt descoperită privind suveranitatea absolută a lui Dumnezeu și în repulsia lor față de ignoranța și respingerea larg răspândită a suveranității lui Dumnezeu de către preținșii creștini, este ușor pentru calviștii novice să facă tot felul de afirmații extremiste și să adopte tot soiul de puncte de vedere neechilibrate, pe care timpul și analiza la calm le vor demonstra a fi pline de prezumții greșite și implicații neatent luate în seamă. Aceste afirmații nu sunt reprezentări deliberat greșite ale arminienilor sau presupuneri atent calculate ale hiper-calviștilor, ci exagerări entuziaste

ale „tinerilor lupi” calviniști.

A treia sursă este *prezumția de hiper-calvinism*. O altă sursă periculoasă a concepțiilor greșite privitoare la calvinism își are rădăcinile istorice în adevăratul hiper-calvinism care s-a dezvoltat în secolele de după Reformă. Da, este adevărat că hiper-calvinismul există! Însă este la fel de adevărat că hiper-calvinismul nu este totuna cu calvinismul în cinci puncte. De fapt, acesta nici nu este calvinism. În realitate, astăzi abia dacă mai putem spune că există hiper-calvinism în lume. Dar există încă scrieri și susținători ai lui, și mă tem că ei pun înaintea tinerilor calviniști neechilibrați o ispită constantă și crescândă de a accepta orice lucru care pare să preamărească un Dumnezeu suveran. Avertismentul meu către tine este să fii atent, pentru că nu tot ce lucește este aur. Fii cu băgare de seamă la aceia care îți vor spune că oferta fără plată și bine intenționată a Evangheliei, doctrina harului comun, și datorria de a crede, sunt chestiuni care țin de arminianism.

Soluția la aceste concepții greșite

Eu cred că rădăcina fiecăreia dintre aceste surse este aceeași. Este vorba despre raționalism. Și prin aceasta mă refer la punerea logicii omenești deasupra Cuvântului lui Dumnezeu. Evident, este adevărat că logica omului este creată de Dumnezeu și este un instrument necesar în interpretarea Bibliei. Nu putem nega asta. Subscriu și eu la ce spune Mărturisirea de Credință de la Westminster:

Întreg sfatul lui Dumnezeu cu privire la toate lucrurile necesare spre gloria Sa, mântuirea omului, credință și viață, este fie în mod expres statuat în Scriptură, fie poate fi dedus din Scriptură prin implicații bune și necesare...

Dar nu trebuie să uităm niciodată că logica noastră este limitată în două aspecte. Ea este finită și afectată de căderea în păcat. De aceea, trebuie să fim smeriți și atenți în a formula deduceri pe care le-am extrage aparent din Scriptură, păzindu-ne mereu împotriva practicii de a-i permite logicii omenești să extragă din Biblie lucruri care par să contrazică logica. Trebuie să fim pregătiți, ca să mă exprim și altfel, să îi permitem înțelepciunii divine a Scripturii să corecteze înțelepciunea și logica omenească. Nu trebuie să ne grăbim imediat să dezvoltăm interpretări ne-naturale și forțate, pentru a scăpa de lucrurile din Scriptură care sunt ofensatoare pentru logica noastră.

Motivarea acestor concepții greșite

Titlul *21 de concepții greșite despre calvinism* pleacă de la prezumția că avem o anumită autoritate de a susține ceea ce afirmă calvinismul istoric și gândirea reformată. Doar pe baza unei afirmații autoritare a calvinismului pot arăta sau dovedi că anumite concepții sunt greșite cu privire la calvinism. În predica mea de la conferință, am folosit două astfel de documente autoritare în sprijinul calvinismului.

În primul rând, am folosit și voi folosi și aici Mărturisirea Baptistă de Credință (istoric calvinistă) din 1689. Este mărturisirea care pretinde mai mult decât oricare alta că a ilustrat gândirea reformată și particular baptistă. Ea mai are și avantajul de a fi o revizuire a Mărturisirii Westminster, clasică mărturisire reformată, preluând majoritatea limbajului și a ideilor doctrinare ale acesteia.

În al doilea rând, voi folosi Canoanele de la Dort. Canoanele de la Dort au fost prima expunere credală, sistematică, a doctrinelor harului din istoria Bisericii, fiind susținute de un sinod internațional de biserici și teologi reformați în anii 1618-19. Cred că aceste două documente sunt fără îndoială afirmații autoritare, istorice, ale calvinismului.

Sucesiunea Prezentării Concepțiilor Greșite

M-am gândit că cea mai bună modalitate de aranjare a diferitelor concepții greșite despre calvinism ar fi cea în care sunt tratate în mod normal doctrinele harului. Adică în ordinea acronimului T-U-L-I-P¹. Așadar, voi trata diferitele concepții greșite despre calvinism în ordinea Celor 5 Teze ale Calvinismului.

¹ T-U-L-I-P este acronimul în limba engleză pentru cele 5 teze principale ale calvinismului, și anume T (total depravity = depravarea totală), U (unconditional election = alegerea necondiționată), L (limited atonement = ispășirea limitată), I (irresistible grace = harul irezistibil) și P (perseverance of the saints = perseverența sau păstrarea sfinților în har) – n.trad.

I

CONCEPȚII GREȘITE DESPRE DEPRAVAREA TOTALĂ

Prima dintre cele 5 teze ale calvinismului este depravarea totală. Aceasta se referă la ideea totalei inabilități a omului (ca să cităm punctul 9.3 din Mărturisirea Baptistă 1689) anume că, „prin căderea în starea de păcat, întreaga rasă umană a pierdut complet întreaga abilitate a voinței de a face orice lucru bun spiritual, care să însoțească mântuirea. În starea noastră naturală, suntem cu totul împotriviți binelui spiritual și morți în păcat; noi nu suntem capabili, prin propria noastră tărie, să ne convertim singuri sau chiar să ne pregătim cumva pe noi înșine pentru convertire”.

În legătură cu acest punct, este necesar să respingem o serie de concepții greșite.

(1) Calviniștii nu cred în libera voință!

Este adevărat că noi, calviniștii, nu credem în ceea ce majoritatea oamenilor înțeleg prin voința liberă (de regulă cu o mare doză de confuzie). Am auzit uneori calviniști respectabili spunând că ei cred mai degrabă în liberul arbitru decât în

voința liberă. În ceea ce mă privește, ca în cazul multor calvi niști, aș prefera să spunem că noi credem în libera voință *corect definită*. Care este definiția corectă, biblică, a voinței libere? Iat-o pe cea dată în Mărturisirea de Credință Baptistă (1689), capitolul 9, paragraful 1: „Dumnezeu a înzestrat voința omului cu libertatea și puterea de a acționa pe baza alegerii; el nu este nici forțat și nici determinat de nicio necesitate intrinsecă în facerea binelui sau răului”. Aici, voința liberă este definită ca puterea care acționează în baza alegerii. Aceasta este libertatea naturală a omului. O astfel de concepție privind voința liberă este sugerată de o serie de versete, precum:

Matei 17:12 - Dar vă spun că Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut. Tot așa are să sufere și Fiul omului din partea lor.

Iacov 1:14 - Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și mormit.

Deuteronom 30:19 - Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta...

Așa cum am sugerat mai sus, omul încă se află în posesia acestei libertăți naturale sau a „voinței libere”. Acest lucru se poate observa printr-o scurtă analiză a schiței capitolului 9 din Mărturisire, care poate fi structurat astfel:

I. Definiția libertății omului, paragraful 1

II. Voința liberă în stările diferite ale omului, par. 2-5**A. Voința liberă în starea de inocență, par. 2****B. Voința liberă în starea de om căzut în păcat, par. 3****C. Voința liberă în starea de om răscumpărat, în har, par. 4****D. Voința liberă în starea de om glorificat, par. 5.**

Forța acestei schițe stă în faptul că paragrafele 2-5, și în special paragraful 3, nu funcționează ca o negare a definiției libertății omului, dată în paragraful 1. Aceste paragrafe ne spun că trebuie să luăm în considerare toate cele 4 stări în care poate exista libertatea naturală sau voința liberă a omului.

Dar, evident, în starea de păcat, omul nu are libertatea spirituală sau morală de a-și folosi „voința liberă” pentru a alege binele. Voința lui este legată de natura sa păcătoasă, astfel încât el nu poate face niciun bine spiritual. La fel spune și Isus în Matei 7:17-18: „Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune”. Sensul acesta mă face să fiu de acord cu Walter Chantry, când el a spus că voința omului este liberă, și totuși roabă. Așadar, nu este corect când se afirmă despre calviniști că ei nu cred în voința liberă.

Nu intenționez prin această broșură să condamn toate

denunțările făcute la adresa voinței libere în predicarea noastră. Adesea plecăm de la o presupunere, oricât de corectă ni s-ar părea, a unei definiții arminiene a voinței libere, și ne legăm de ea atunci când o denunțăm. Ceea ce vreau să spun este că, atunci când avem de-a face cu o discuție teologică atentă și calmă, este mai bine să afirmăm că noi credem în voința liberă, cu condiția ca aceasta să fie *corect definită*. Această atitudine ne va oferi o bază mai bună pentru a afirma, după cum voi argumenta în cele ce urmează, ceea ce credem despre responsabilitatea omului.

(2) Calviniștii nu cred în responsabilitatea omului!

Această afirmație este de asemenea o batjocorire a calvinismului autentic. Calviniștii nu doar că cred că oamenii au o libertate naturală, dar ei sunt de asemenea de acord cu faptul că oamenii sunt responsabili pentru acțiunile lor, tocmai datorită acelei libertăți naturale.

Motivul pentru care arminienii pretind negarea de către calviniști a responsabilității omului stă în faptul că ei au adoptat în teologia lor ceea ce putem denumi premisă pelagiană. Ei cred că responsabilitatea implică în mod obligatoriu abilitatea. Ideea că responsabilitatea pentru ceva anume implică abilitatea de a face un anume lucru nu este adevărată – *dacă vorbim despre abilitatea morală*. Biblia ne arată în multe pasaje că oamenii *nu pot* veni la Hristos, însă îi consideră totuși responsabili pentru ceea ce fac.

Ioan 6:44 – Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.

Ioan 6:65 – Și a adăugat: „Tocmai de aceea v-am spus că nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu i-a fost dat de Tatăl Meu”.

Eu sunt în asentimentul marilor calviști Jonathan Edwards și Andrew Fuller, care au făcut o deosebire între abilitatea naturală și cea morală. Făcând această distincție, ei au dezvoltat cumva ceea ce Mărturisirea afirma deja. Responsabilitatea omului presupune abilitatea naturală, dar nu și pe cea morală. Dumnezeu nu ne spune să alergăm cu viteza de un kilometru pe minut. El ne spune să facem lucrurile pentru care ne-a dat abilitatea naturală să le facem. Noi suntem capabili să iubim, să manifestăm o credință naturală și să ne pară rău pentru ceva. Avem abilitatea naturală de a face astfel de lucruri. Dar ceea ce nu avem este abilitatea morală de a iubi, de a manifesta credința spirituală și de a regreta *în legătură cu lucruri corecte*. Astfel, Dumnezeu ne spune să facem lucruri pe care, din cauza păcatului, nu avem abilitatea morală să le facem. Ioan 5:40 ne arată respingerea de către Hristos a evreilor, specific pentru că nu voiau să vină la Hristos și să fie mântuiți: „nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!”

(3) Depravarea totală este ca și cum am spune că oamenii trăiesc pe cât de răi pot fi!

Nici în acest caz nu vorbim despre ceva ce învățătura reformată afirmă. Chiar dacă este adevărat că oamenii nu pot face niciun lucru bun spiritual sau mântuitor, tradiția reformată a recunoscut că oamenii neconvertiți pot și fac ceea ce adesea sunt denumite acte de neprihănire civilă. A fost mai bine că Ahab a răspuns, la exterior, muștrării lui Ilie, decât să nu fi făcut acest lucru, dar asta nu înseamnă că Ahab se pocăise cu adevărat sau că făcuse vreun lucru bun din punct de vedere spiritual. Iată limbajul din 1 Împărați 21:27-29: „După ce a auzit cuvintele lui Ilie, Ahab și-a rupt hainele, și-a pus un sac pe trup, și a postit: se culca cu sacul acesta, și mergea încet. Și cuvântul Domnului i-a vorbit lui Ilie, Tișbitul, astfel: „Ai văzut cum s-a smerit Ahab înaintea Mea? Pentru că s-a smerit înaintea Mea, nu voi aduce nenorocirea în timpul vieții lui; ci în timpul vieții fiului său voi aduce nenorocirea casei lui!”” Astfel, subliniez și eu ceea ce E. H. Palmer scria în cartea sa despre cele 5 puncte ale calvinismului, anume că, chiar dacă oamenii nu sunt atât de răi pe cât *ar putea* fi, totuși ei sunt pe cât de răi *își permit* să fie. Depravarea totală nu este același lucru cu depravarea absolută!

(4) Inabilitatea totală înseamnă că, deși oamenii ar dori să fie mântuiți, nu pot fi mântuiți sau nu pot veni la Hristos!

Și aici avem de-a face cu o *concepție total greșită* cu privire la doctrinele *depravării totale* și *inabilității totale*. Dați-

mi voie să citez din nou din Mărturisirea de Credință:

Prin căderea în starea de păcat, întreaga rasă umană a pierdut complet întreaga abilitate a voinței de a face orice lucru bun din punct de vedere spiritual care să însoțească mântuirea. În starea noastră naturală, suntem cu totul împotriviți binelui spiritual și morți în păcat; noi nu suntem capabili, prin propria noastră tărie, să ne convertim singuri, sau chiar să ne pregătim cumva pe noi înșine pentru convertire.

Inabilitatea totală nu înseamnă că oamenii ar vrea să fie mântuiți, ci că ei nu pot fi mântuiți pentru că sunt total depravați. Inabilitatea totală constă dintr-o lipsă de dispoziție a voinței de a face orice lucru bun din punct de vedere spiritual. Înseamnă că oamenii au o „aversiune” față de bine. Înseamnă că acel „nu puteți” din Ioan 6 este o modalitate de a descrie altfel expresia „nu vreți” din Ioan 5:40: „nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața”. Inabilitatea totală înseamnă că nimeni nu ar vrea cu adevărat să fie mântuit, dacă harul Dumnezeu nu ar lucra în inima omului.

2

CONCEPȚII GREȘITE DESPRE ALEGEREA NECONDIȚIONATĂ

(5) Calviniștii sunt fataliști!

M-am uitat în dicționar după definiția cuvântului *fatalism*, dar cred că are puțină legătură cu ceea ce oamenii vor să spună când formulează această acuzație. Dați-mi voie să spun la cred eu că se referă. Eu cred că ei vor să spună că gândirea calvinistă este că nimic din ceea ce noi facem nu ne poate schimba destinul final. Cred că ei vor să spună că nu există nicio relație între felul cum o persoană acționează și locul unde acea persoană își va petrece veșnicia. Cred că ei vor să spună că, într-un fel, destinul veșnic al unei persoane este stabilit, indiferent de felul cum el răspunde la Evanghelie, în această viață. Dacă asta numesc ei fatalism, atunci el n-are nimic de-a face cu calvinismul.

Calviniștii cred că făgăduințele Evangheliei sunt adevărate pentru orice persoană care le va primi cu credință. Făgăduința din Faptele Apostolilor 16:31 este adevărată, fără excepție: „Pavel și Sila i-au răspuns: ,Crede în Domnul Isus, și

vei fi mântuit tu și casa ta” *Crede în Domnul Isus Hristos și vei fi mântuit – este chemarea valabilă absolut pentru oricine.*

Persoana care se pocăiește de păcatele sale și crede în Domnul Isus Hristos va fi mântuită, fără excepție. Alegerea nu înseamnă că Dumnezeu este liber să nu împlinească făgăduințele Evangheliei.

Nu înseamnă că El ar putea să nu te mântuiască, chiar dacă tu ai crede în Hristos. Iată prima afirmație sistematică a doctrinelor harului, din *Canoanele de la Dort*:

Articolul 5, paragraful 2 - Mai mult, făgăduința Evangheliei este că oricine crede în Hristos cel răstignit nu va pieri, ci are viața veșnică...

(6) Calviniștii cred că cei aleși vor fi mântuiți indiferent cum trăiesc ei!

Din nou, această afirmație este exact pe dos față de ceea ce spun doctrinele harului. Uitați-vă la următoarele cuvinte din capitolul 3 al Mărturisirii Baptiste de Credință (1689):

Dumnezeu nu este nici autorul păcatului, nici nu are vreo răspundere ori amestec în păcatul vreunei persoane, nici nu încalcă voința liberă a creaturii Sale, și nici nu sunt luate astfel de la om libertatea ori răspunderea pentru consecințele acțiunilor oamenilor; ci, mai degrabă, acestea din urmă sunt întărite.

Aici, Mărturisirea arată clar că Dumnezeu „onorează” libertatea omului și condiționalitatea cauzelor secundare în

lucrarea planului Lui veșnic. Asta înseamnă că ceea ce oamenii fac chiar contează! Mărturisirea afirmă aceasta pentru că este învățătura absolut clară a Bibliei. 2 Timotei 2:10 ne prezintă doctrina paulină a alegerii: „De aceea rabd totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să capete mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu slava veșnică”. Dacă Pavel a crezut că cei aleși ar fi urmat să fie mântuiți indiferent de ce fac ei sau noi, cum ar fi putut să își mai exprime astfel de sentimente? Alegerea nu înseamnă că cei aleși vor fi mântuiți indiferent de ceea ce ei sau noi facem, ci înseamnă că și ei și noi vom face în mod sigur anumite lucruri. Înseamnă că misiunii vor suferi. Că aleșii vor crede. Că aceste două lucruri vor avea loc, *și că în acest fel* vor fi mântuiți cei aleși!

(7) Calviniștii fură siguranța mântuirii de la poporul lui Dumnezeu!

Greșit! Această afirmație este tocmai pe dos față de adevăr. Arminienii fac siguranța mântuirii imposibilă. Îmi amintesc că am văzut odată un citat al lui John Wesley în apărarea siguranței mântuirii. Dar orice ar fi crezut John Wesley, întrucât el a susținut că se poate cădea din har, el nu a crezut și nu putea crede în mod consecvent în siguranța autentică a mântuirii. Siguranța reală a mântuirii este posibilă doar dacă cel care este cu adevărat creștin nu poate cădea din har. Dacă un creștin adevărat ar putea cădea din har, poți avea siguranța că ești astăzi creștin, dar nu poți avea niciun

fel de siguranță că vei fi creștin și mâine! O astfel de siguranță a mântuirii de fapt nu există. Doar acela care crede că mântuirea este un dar din partea Dumnezeuului cel suveran și rodul alegerii suverane, doar el poate fi sigur că mântuirea pe care o are azi o va avea și în ziua când va muri!

Dar poate că arminienii fac această afirmație că noi, *calviniștii, furăm siguranța mântuirii de la poporul lui Dumnezeu*, fiindcă ei gândesc că a lega mântuirea de alegere ar transforma-o pe prima într-o chestiune tainică, de care nimeni n-ar putea fi sigur vreodată. Dar asta este doar o concepție greșită. Mărturisirea Baptistă de Credință de la Londra (3:6; 10:1) arată că Biblia spune că alegerea cuiva este dovedită prin rezultatele acelei alegeri în viața persoanei în cauză. După roadele alegerii în viața unui om putem ști dacă este unul dintre cei aleși. Iată punctul 3.6 din Mărturisirea Baptistă de Credință:

Deoarece Dumnezeu i-a destinat pe cei aleși la glorie, tot așa El a prestabilit toate mijloacele necesare pentru a face acest lucru, în acord cu scopul voii Sale veșnice și complet libere. Așadar, cei aleși (fiind căzuți în Adam) sunt răscumpărați de Hristos, chemați în mod convingător la credința în Hristos prin Duhul Său Sfânt lucrând la vremea convenită, sunt îndreptățiți, adoptați, sfințiți, și păstrați prin puterea Sa prin credință, în mântuire. Nimeni altcineva în afară de cei aleși nu este răscumpărat de Hristos, nici chemat la credință, nici îndreptățit, adoptat, sfințit și mântuit.

Evident, o astfel de învățătură reflectă afirmațiile clare

ale Bibliei. Credința, nădejdea și dragostea, și adevărata convertire, sub puterea Evangheliei, sunt, așa cum spune apostolul Pavel, semnele alegerii divine în viața omului.

1 Tesaloniceni 1:3 - căci ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre, de osteneala dragostei voastre și de tăria nădejzii în Domnul nostru Isus Hristos!

Iată ce spun și *Canoanele de la Dort* pe această temă:

Articolul 12, paragraful 1 – La vremea cuvenită, chiar dacă în măsuri diferite, cei aleși capătă siguranța alegerii lor veșnice și neschimbătoare, nu printr-o cercetare curioasă în lucrurile adânci și tainice ale lui Dumnezeu, ci prin a persevera în ei înșiși, într-o bucurie spirituală și plăcere sfântă, în roadele infailibile ale alegerii, așa cum le arată Cuvântul lui Dumnezeu – precum credința adevărată în Hristos, temerea filială, o înțrărire sfântă față de păcat, o sete și foame după neprihănire etc.

(8) Calviniștii susțin condamnarea bebelușilor!

Și aceasta este o pretenție pur și simplu falsă. Mulți calviniști cunoscuți cred în mântuirea tuturor bebelușilor care au murit în pruncia lor. Două exemple de astfel de calviniști sunt Spurgeon², care a trăit în urmă cu un secol, sau Al Mohler³, în zilele noastre. Alții cred că Dumnezeu ține acest lucru ca pe o taină și că nu a spus mai nimic, în mod direct, în

² <http://www.spurgeon.org/sermons/0411.htm>.

³ <http://www.albertmohler.com/2009/07/16/the-salvation-of-the-little-ones-do-infants->

Scriptură. Ei adoptă pe această temă un fel de agnosticism optimist. Niciun calvinist de care să știu nu a afirmat vreodată condamnarea automată a bebelușilor.

(9) Calviniștii susțin dubla predestinare!

Cu privire la această acuzație, calviniștii trebuie să evite o capcană. Trebuie mai întâi să îi întrebăm pe acuzatorii noștri, *Ce vrei să spui prin dubla predestinare?* Am putea să vorbim despre dubla predestinare și să ne referim la ceva anume în legătură cu ea, care este mult diferit și mult mai bun decât ceea ce vor să ne transmită cei ce ne acuză. Așa că trebuie să avem grijă cum răspundem.

- Este evident adevărat că alegerea necondiționată presupune că, atunci când unii oameni sunt aleși spre mântuire, alții sunt trecuți cu vederea și lăsați să facă obiectul condamnării lor drepte pentru păcatele lor. Așadar (adevărat!), aceeași alegere care îi pune deoparte pe unii pentru mântuire, îi lasă pe alții în păcatele lor. Acesta este un fel de dublă predestinare.
- Dar dacă cineva vrea să spună că, prin dubla predestinare, oamenii sunt predestinați la Iad separat de păcatele lor, acest lucru nu este adevărat, iar eu nu știu de vreun calvinist care să fi

predicat vreodată așa ceva. Predestinarea la Iad este întotdeauna pusă în corelație cu păcatele creaturilor și, de aceea, este meritată pe deplin.

- Dacă cineva vrea să spună că unii oameni sunt predestinați la condamnare *în același fel* în care alții sunt predestinați la mântuire, și aceasta este o greșeală! Dumnezeu intervine, prin lucrări multiple și mărețe ale harului, aducându-i pe aleși la mântuire. Pe ceilalți El îi lasă să își urmeze dorințele lor păcătoase, așa încât „predestinarea” lor la condamnare devine realitate.

(10) Calviniștii nu cred în misiune sau evanghelizare!

Iată ce spun Canoanele de la Dort:

Articolul 5, paragraful 2 - Mai mult, făgăduința Evangheliei este că oricine crede în Hristos cel răstignit nu va pieri, ci are viața veșnică. Această făgăduință, alături de porunca privitoare la credință și pocăință, trebuie propovăduite și proclamate fără deosebire tuturor noroadelor și tuturor persoanelor cărora Dumnezeu, în buna Sa plăcere, le trimite Evanghelia.

Aici vrem să strigăm către acuzatorii noștri: Ați auzit vreodată de William Carey? Știți că primul misionar baptist a fost un baptist reformat (sau particular) și că el a fost trimis de biserici care erau baptist reformate? Realitatea este că nu calvinismul, ci arminianismul este cel mai mare pericol la adresa evanghelizării și misiunii! Fundamentul Evangheliei și

al misiunii stă în exclusivitatea Evangheliei. Marii apărători ai exclusivității Evangheliei sunt calviniștii.

Arminienii sunt cei ce gândesc că Dumnezeu trebuie să fie corect cu păcătoșii. Ei sunt cei ce cred că Dumnezeu este dator oricărei persoană cu o „șansă” de a fi mântuit. Arminienii cred că nu ar fi corect din partea lui Dumnezeu să trimită în Iad oameni care nu au auzit niciodată Evanghelia. Ei sunt, deci, cei care mereu inventează modalități noi de a-i „mântui” pe oameni, dar fără Evanghelie. Arminienii sunt cei care, din acest motiv și în acest fel, tot ciuntesc din exclusivitatea Evangheliei și, astfel, erodează temelia evanghelizării și a misiunii.

(11) Nu este datoria celor care nu sunt aleși să creadă în Hristos spre mântuire! Calviniștii nu cred în oferta fără plată a Evangheliei.

Evident, aceasta este doctrina câtorva hiper-calviniști, dar ea nu a fost niciodată caracteristică mișcării calviniste serioase. *Mărturisirea Baptistă de Credință din 1689* (7:2) afirmă: „Mai mult, întrucât Adam s-a adus pe sine și pe toți urmașii săi sub blestemul Legii prin căderea sa, a fost plăcut Domnului să facă un legământ al harului. În acest legământ, El le oferă gratuit păcătoșilor viața veșnică și mântuirea prin Isus Hristos, cerând de la aceștia credință în El astfel ca ei să fie mântuiți”. Iată din nou ce spun *Canoanele de la Dort*:

Art. 9, paragrafele 3 și 4 – Nu este eroarea Evangheliei, nici a lui Hristos, care o oferă, nici a lui Dumnezeu,

care îi cheamă pe oameni prin Evanghelie și le dă diferite daruri, că aceia care sunt chemați prin lucrarea predicării Cuvântului refuză să vină și să fie convertiți. Eroarea este în ei înșiși; unii oameni, când sunt chemați, indiferent de pericolul la care se expun, resping Cuvântul vieții.

(12) Dumnezeu nu dorește mântuirea celor care nu sunt aleși, ci doar îi urăște.

Aceasta este ceea ce, iarăși, susțin unii hiper-calviniști, anume că, chiar dacă Dumnezeu le poruncește celor care nu sunt aleși, să vină la Hristos, El n-ar avea, de fapt, nicio dorință ca ei să vină. Dar iată ce spun *Canoanele de la Dort*:

Articolul 8, paragrafele 3 și 4 – Toți cei ce sunt chemați prin Evanghelie, sunt chemați cu toată sinceritatea, căci Dumnezeu a declarat cu toată sinceritatea în Cuvântul Lui ceea ce este acceptabil înaintea Lui, anume ca aceia care sunt chemați să și vină la El. De asemenea, El și făgăduiește cu toată seriozitatea să dea pacea sufletului tuturor celor care vin la El și cred în El.

(13) Pentru calviniști, nu există ideea de har comun.

Încă o dată, *Mărturisirea Baptistă din 1689* contrazice această afirmație. La punctul 14:3, ea vorbește despre „credința și harul comun credincioșilor temporari...”

Acesta este un moment bun să ne oprim puțin și să facem un comentariu sau două cu privire la ceea ce este greșit atunci când hiper-calvinismul neagă obligativitatea credinței, oferta

liberă și bine intenționată a Evangheliei, și harul comun. Ceea ce este greșit este că ei au adoptat o gândire neechilibrată despre voia lui Dumnezeu! Ei pun semn de egalitate între voia divină și hotărârile lui Dumnezeu. Biblia, însă, ne învață că voia divină este revelată și prin poruncile lui Dumnezeu. Iată câteva paragrafe:

Deuteronom 29:29 - Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia.

Geneza 50:20 - Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să îplinească ceea ce se vede azi, și anume, să scape viața unui popor în mare număr.

Ezechiel 33:11 - „Spune-le: „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?”

Romani 2:4-5 - Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu.

Hiper-calvinismul refuză să prețuiască, sau subvaluează voia poruncită sau revelată a lui Dumnezeu, în favoarea voii Sale decretive sau tainice. Dar ambele dimensiuni ale voii lui Dumnezeu trebuie prețuite, și în mod egal. Pentru că este

sfânt, drept și bun, Dumnezeu dorește ca oamenii să acționeze într-un mod care este sfânt, drept și bun. Pentru motive tainice, care țin de persoana Sa, El nu a predestinat, în voia Sa decretivă, ca oamenii să acționeze întotdeauna conform cu voia Sa poruncită. Uneori este voia decretivă a lui Dumnezeu ca oamenii să încalce voia Lui poruncită și să facă ceea ce Iosif numește „rău”. Trebuie să ne plecăm înaintea acestei taine, nu să încercăm să o explicăm noi cumva!

3

CONCEPȚII GREȘITE DESPRE ISPĂȘIREA LIMITATĂ

Examinarea următoarelor 4 concepții greșite, legate de ispășirea limitată, ajută în a ilustra de ce mulți credincioși, ca și mine, preferă un nume diferit pentru această doctrină (precum *ispășirea precisă* sau, preferința mea, *răscumpărarea specifică*).

(14) Doar calviniștii limitează ispășirea.

Realitatea este că orice credincios evanghelic limitează cumva ispășirea. Doar universalistul, care crede că absolut orice om va ajunge în final să fie mântuit prin moartea lui Hristos, are o gândire că ispășirea ar fi cu adevărat nelimitată. Evanghelicii care susțin ideea de ispășire nelimitată în acoperirea ei, limitează puterea sau eficacitatea ispășirii de a-i mântui cu adevărat pe cei pentru care Hristos a murit. Calviniștii limitează acoperirea ispășirii. Dar ambele categorii limitează ispășirea! Iată de ce – a propos – eu prefer să descriu ispășirea limitată folosind expresia „răscumpărare specifică”.

(15) Calviniștii limitează valoarea ispășirii.

De fapt, arminienii fac aceasta! Ceea ce este cert este că nu calviniștii limitează valoarea ispășirii. Iată din nou ce spun *Canoanele de la Dort*:

Articolul 3, paragraful 2 – Moartea Fiului lui Dumnezeu este singura jertfă perfectă și plată satisfăcătoare pentru păcat, și este de un preț și valoare infinite, cu totul suficiente pentru a ispăși păcatele întregii lumi.

Așadar, aspectul dezbătut între arminieni și calviniști cu privire la ispășirea limitată nu este cât de prețioasă ar fi ispășirea sau cât de valoros este prețul de răscumpărare plătit de Hristos. Întrebarea care se pune este pentru cine a fost plătit prețul și pentru cine s-a făcut ispășirea.

(16) Ispășirea limitată contrazice oferta fără plată a Evangheliei!

Arminienii fac această afirmație pentru că ei concluzionează corect că ispășirea limitată înseamnă că noi, calviniștii, nu îi putem spune absolut oricărui om că Hristos a murit pentru el. Dacă ispășirea este limitată, atunci Hristos nu a murit pentru toți, iar noi nu putem afirma contrariul! Acesta pare un aspect serios pentru aceia care presupun că propovăduirea Evangheliei înseamnă să spunem că Hristos a murit pentru toți oamenii.

Problema este că oferta Evangheliei nu stă în punctul de

vedere al oricui, privitor la persoanele pentru care Hristos a murit, sau în afirmația cu privire la extinderea ispășirii. Oferta Evangheliei nu este că „Hristos a murit pentru tine”. Nu veți descoperi o astfel de ofertă evanghelică în predicarea apostolilor lui Hristos sau în cartea Faptelor Apostolilor. Oferta Evangheliei este pur și simplu oferta lui Hristos însuși ca Mântuitor suficient. Ca să Îl oferim pe Hristos ca Mântuitor suficient pentru toți oamenii, fără excepție, nu este necesar să facem afirmații cu privire la cine sunt aceia pentru care Hristos a murit, care sunt știuți în taina voii divine. Afirmația lui Pavel din Galateni 2:20, că „Hristos m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine”, nu este o afirmație despre oferta Evangheliei față de toți păcătoșii, ci o proclamare a siguranței glorioase a mântuirii pentru păcătoșii salvați.

(17) Ispășirea limitată înseamnă că nu oricine dorește să vină poate și veni!

Încă o dată, *Canoanele de la Dort* contrazic această calomnie:

Articolul 2, primul paragraf – dar dragostea lui Dumnezeu s-a arătat prin faptul că El „L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (1 Ioan 4:9, Ioan 3:16).

Întrebarea nu este, deci, că „*oricine vrea, ar veni*”. Desigur, oricine poate veni. Chestiunea este – cine va veni de fapt și ce anume îi va face să vină?

4

CONCEPȚII GREȘITE DESPRE HARUL IREZISTIBIL

(18) Harul irezistibil înseamnă că Dumnezeu îi mântuiește pe oameni împotriva voinței lor!

Exact pe dos! Harul irezistibil înseamnă mai degrabă că Dumnezeu îi face pe oameni dornici să vină în ziua puterii Sale! Textul adesea citat de calviniști aici este Psalmul 110:3: „Poporul Tău va veni de bunăvoie în ziua puterii Tale” [lit. KJV]. Mărturisirea de Credință din 1689 (10:1) exprimă acest lucru cu toată claritatea posibilă:

Pe aceia pe care Dumnezeu i-a predestinat la viața veșnică, Îi este plăcut ca (la vremea cuvenită stabilită de El) să îi cheme eficace prin Cuvântul Său și prin lucrarea Duhului Sfânt. El îi cheamă pe aceștia din acea stare de păcat și moarte în care ei se găesc în mod natural, aducându-i la har și la mântuire prin Domnul Isus Hristos. El le iluminează spiritual mințile întru mântuirea lor pentru a înțelege lucrurile lui Dumnezeu. El le îndepărtează inimile de piatră și le dă în loc inimi de carne. *El le înnoiește voința și, prin puterea Sa nemărginită, îi determină să facă binele. El îi atrage irezistibil la Domnul Isus Hristos, totuși într-o modalitate în*

care ei sunt complet liberi, întrucât ei își doresc liber acest lucru datorită harului Său.

(19) Harul irezistibil înseamnă că oamenii nu pot să se opună Duhului Sfânt!

Desigur, dacă harul irezistibil ar însemna aceasta, atunci n-ar mai fi biblic. Biblia arată clar că unii oameni se împotrivesc Duhului Sfânt. Faptele Apostolilor 7:51 spune: „Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt”.

Totuși, harul irezistibil nu presupune că oamenii nu se împotrivesc niciodată Duhului Sfânt. După cum am arătat anterior, conform *Mărturisirii Baptiste din 1689*, calvinismul vorbește despre ceea ce este denumit *harul comun*. Modul de a lucra al harului comun nu este irezistibil. Așa cum am arătat anterior, atât Canoanele de la Dort cât și Mărturisirea Baptistă de Credință arată clar că există ceea ce este denumit *chemarea generală* a Evangheliei. În harul comun și chemarea generală a Evangheliei, Duhul Sfânt le vorbește oamenilor și îi cheamă sincer să vină la Hristos. Un astfel de har comun și o astfel de chemare generală a Evangheliei sunt adesea lucrări cărora oamenii se împotrivesc. Însă harul special și chemarea eficace a Duhului creează în realitate răspunsul care le este cerut oamenilor. De aceea, acest har și această chemare sunt irezistibile!

5

CONCEPȚII GREȘITE DESPRE PĂSTRAREA ȘI PERSEVERENȚA SFINȚILOR

(20) Perseverența și păstrarea sfinților în har înseamnă că, odată ce ești mântuit, nu mai contează cum trăiești, pentru că vei ajunge sigur în Cer!

În vremea noastră degenerată, acesta este de fapt modul cum mulți preținși creștini înțeleg ceea ce ei denumesc siguranța mântuirii. Siguranța mântuirii este o formă coruptă a doctrinei perseverenței și păstrării sfinților.

Realitatea istorică este că, la vremea *Sinodului din Dort* și când a fost scrisă *Mărturisirea Baptistă de Credință (1689)*, nici calviștii și nici arminienii nu credeau într-o învățătură atât de oribilă. Nici calviștii care au scris *Canoanele de la Dort*, și nici arminienii care i-au forțat pe aceștia să le scrie, nu și-ar fi închipuit vreodată că se va ajunge să se predice ceva apropiat de ideea că, odată ce ești creștin, vei fi mântuit indiferent de modul cum trăiești. Atât calviștii cât și arminienii au crezut că perseverența sfinților este o necesitate. Ei doar

au fost în dezacord dacă aceasta era o realitate și o certitudine!

Citiți următoarele lucruri din *Canoanele de la Dort*:

Aceia pe care Dumnezeu, după voia Sa, îi cheamă la comuniunea cu Fiul Său, Domnul nostru Isus Hristos, și pe care îi regenerează prin Duhul Sfânt, El îi și eliberează de sub stăpânirea și robia păcatului... Dar Dumnezeu este credincios, astfel încât, după ce le-a dat har, îi confirmă cu îndurare și îi păstrează cu putere pe calea credinței, până la sfârșit (Articolul 5, paragrafele 1 și 3).

Oamenii mântuiți sunt eliberați de sub stăpânirea și robia păcatului și sunt păstrați cu putere în acea stare de oameni eliberați până la sfârșit. Aceasta este doctrina autentică și originală a Perseverenței Sfinților.

(21) Perseverența și păstrarea sfinților în har înseamnă că poporul lui Dumnezeu nu poate avea niciun fel de siguranță a mântuirii decât după ce ei văd în final că au fost păstrați!

Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Doar doctrina perseverenței și păstrării sfinților este cea care aduce siguranța mântuirii. Doar o mântuire dată printr-o alegere suverană și în care fiecare creștin adevărat va fi cu siguranță păstrat oferă un temei sau o nădejde solidă privind siguranța autentică a mântuirii.

Mai mult, siguranța perseverenței noastre nu trebuie să

aștepte până la momentul final. Ea poate fi căpătată ca urmare a semnelor harului special, care însoțesc orice credință adevărată. *Mărturisirea Baptistă de Credință din 1689* afirmă clar acest lucru în capitolul 14, paragraful 3:

Această credință poate fi diferită în mărime de la o persoană la alta, și poate fi mai slabă sau mai puternicăș totuși chiar și la nivelul cel mai slab este diferită în natura și felul ei (după cum este harul mântuitor în întregimea lui) de credința și harul comun din credincioșii temporari. Prin urmare, deși poate fi frecvent atacată și slăbită, credința autentică este biruitoare și crește în multe persoane până când ei ajung la deplina siguranță a mântuirii prin Domnul Hristos, care este atât Autorul cât și Desăvârșitorul credinței noastre.

Încă o dată, și în final, să citim ce spun *Canoanele de la Dort*:

Articolul 5, paragraful 9 – În ce privește această păstrare a aleșilor în mântuire, însăși credincioșii adevărați pot și obțin siguranța conform cu măsura credinței lor, prin care ei cred cu siguranță că ei sunt și vor continua să fie membri adevărați și vii ai Bisericii, și că ei au iertarea păcatelor și viața veșnică.

DESPRE AUTOR

Dr. Sam Waldron este Decanul Central Baptist Theological Seminary și profesor de teologie sistematică. De asemenea, este păstor al Grace Reformed Baptist Church din Owensboro, Kentucky, SUA. Dr. Waldron a absolvit Universitatea Cornerstone, fiind masterat în teologie la Trinity Ministerial Academy, la Grand Rapids Theological Seminary, și Doctor în teologie la Southern Baptist Theological Seminary.

Din 1977 până în 2001, Dr. Sam Waldron a fost păstor al Reformed Baptist Church în Grand Rapids, Michigan, SUA. Dr. Waldron este autorul a numeroase cărți, precum *A Modern Exposition of the 1689 Baptist Confession of Faith*, *The End Times Made Simple*, *Baptist Roots in America*, *To Be Continued?* și *MacArthur's Millennial Manifesto: A Friendly Response*. Dr. Waldron este și membru al Evangelical Theological Society.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea unui alt credincios, astfel:

- 1) *Recomandă mai departe această carte!*
 - 2) *Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.*
 - 3) *Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.*
 - 4) *Spune-le și altora despre lucrarea noastră.*
 - 5) *Roagă-te pentru noi.*
 - 6) *Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html*
- Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.

Îți mulțumim!